

2/2012

CHARIZMA

Veni Creator Spiritus

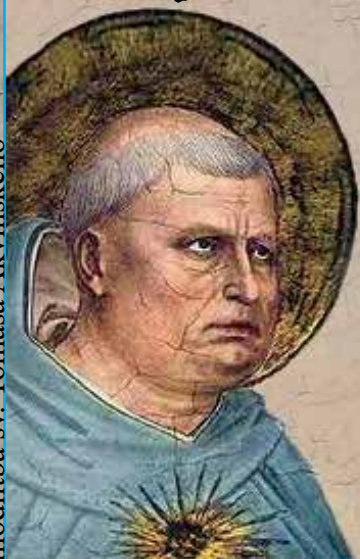
časopis pre katolícku charizmatickú obnovu a evanjelizáciu

Láskavý Otče, daj môjmu rozumu
svetlo svojej múdrosti,
môjmu citu splnenie všetkých túžob
a mojej vôli dosiahnutie slávy,
víťazstvo a spočinutie v Tebe.

Lebo u Teba
mi nehrozí žiadne nebezpečenstvo,
v Tvojom srdci je miesto
pre všetkých.

Všetci tam majú iba jediné pranie:
byť čo najbližšie pri Tebe,
pretože u Teba vládne kúzlo jari,
slnko leta, hojnosť jesene
a zimný odpočinok.

Môj Bože, daj mi radosť bez bolesti
a život bez smrti, v ktorom je
najväčšia sloboda,
slobodná bezpečnosť,
bezpečná istota,
radosť zo šťastia,
šťastná večnosť
a večná blaženosť –
videnie Boha
a oslava pravdy.
Nech sa tak stane!

modlitba sv. Tomáša Akvinského

Expres zásielka pre Ducha Svätého

Nedávno som vstúpil do nie veľkých priestorov jednej malej dedinskej pošty. Nad jedinou úradnou priehradkou som si okrem iného prečítal aj toto: „List 1. triedy“ - dodanie nasledujúci pracovný deň po dni podania.“ Uvedomil som si v tej chvíli, že úžasný rozvoj dopravy urobil z nášho moderného sveta jedno veľké mesto. Vďaka rýchlej doprave si ľudia na celom svete môžu predávať všetko, čo potrebujú k uspokojeniu svojich kultúrnych, politických, ekonomických, vojenských, vedeckých, pracovných i osobných potrieb. Nebudem preháňať, keď poviem, že úroveň civilizácie môžeme merať podľa toho, ako má rozvinutý svoj systém dopravy.

Čo by sa však stalo, keby sa tento globálny systém dopravy náhle zastavil? Myslím, že celý svet by skolaboval. Takmer každá činnosť by bola ochromená. Určite by sme trpeli hladom a zimou, lebo by bolo prerušené nielen doručovanie pošty, ale aj zásobovanie potravinami, plynom a inými palivami. Poľnohospodárske podniky by boli zavalené rozkladajúcimi sa potravinami a produktmi, pretože „dopravné tržobné kanály“ by boli nefunkčné. A jedna katastrofa by vyvolávala ďalšiu a tá zase ďalšiu... Neviem, či by sme to dokázali zastaviť.

Doprava je pre nás vymoženosťou, ktorá nemôže chýbať. Je potrebná pre našu existenciu. A podobne je to aj s Duchom Svätým. Mať s ním spoločenstvo totiž znamená denne s ním komunikovať, denne spolu s ním cestovať... Teda nie až „nasledujúci pracovný deň“, ale ešte v ten istý deň a najlepšie ešte v tú istú hodinu. Nie listom 1. triedy, ale Expres kuriérom, ktorý ju doručí v okamihu prevzatia, ba – ako hovorí žalmista – ešte skôr, lebo „...hoci ešte slovo nemám ani na jazyku, ty, Pane, už vieš, čo chcem povedať.“ (Ž 139,4).

Využívajme túto službu! Nebojme sa, je zadarmo, bez poplatkov.

3	Škola modlitby uzdravovala duše
4	Chceme byť vedený Duchom Svätým
6	Modlitba príhovoru - rozlišovanie
10	Duch Svätý a evanjelizácia
14	Čo hovorí náš pozdrav?
15	Zvestovanie daru Ducha
17	Otázky a odpovede
19	Predstavujeme
20	Svedectvá

CHARIZMA -

časopis pre katolícku charizmatickú obnovu
a evanjelizáciu
ročník 4

Vydáva: Katolícka charizmatická obnova Slovenska

Šéfredaktor: PhDr.Imrich Degro Ph.D.

Redakčná rada: PhDr.Elena Ferancová,

Ing.Václav Kocián, Mgr.Dušan Lukáč

Fotografie: Gabika Šunderlíková

Jazyková úprava: PhDr.Blanka Kocinová

Adresa redakcie: Katolícka charizmatická obnova,
Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra
e-mail: charizma@svmichael.sk
telefón: +421 903 156746

Imprimatur: Mons. Marián Chovanec,
pomocný biskup a generálny vikár
Biskupský úrad, Nitra; č. 300/2009; dňa 10. 3. 2009

Cenzor: Mons. Peter Brodek

Tlač: Garmond Nitra

registrácia: MK SR 18.6.2009 EV 3727/09

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu textov zaslaných na zverejnenie.

Časopis **CHARIZMA** možno objednať na adrese redakcie alebo e-mailom: charizma@svmichael.sk

Náklady na vydanie jedného výtlačku sú približne **0,50 €**. VÚB účet číslo: **1800629557 / 0200**

narodená:

18 januára 1942

v Egypte

vierovyznanie:

grécka

pravoslávna

cirkev

Kongregácia pre náuku viery 6.októbra 1995 vyhlásila Nótu, že spisy i pôsobenie Vassuly Ryden, pravoslávnej veriacej, obsahujú z pohľadu katolíckeho učenia viery doktrínálne omyly.

Okrem iného kongregácia upozorňuje na jazyk i pojmy, ktoré Vassula Ryden používa, keď hovorí o osobách Najsvätejšej Trojice. Tieto pojmy sú tak nejasné, že spôsobujú pomiešanie vlastných mien i funkcií jednotlivých Božských osôb.

Ďalej mnohé jej zjavenia hovoria o tom, že v krátkej dobe zavládne v Cirkvi Antikrist. Teda v milenaristickom duchu odmietajú tieto zjavenia, rozhodujúcu intervenciu Boha, ktorý má ustanoviť na zemi, ešte pred posledným príchodom Krista, éru pokoja i všeobecného blahobytu. Taktiež predpovedajú blízky vznik cirkvi, ktorá by mala mať „nadkresťanský“

charakter, čo nie je v zhode s náukou Katolíckej cirkvi.

Fakt, že uvedené bludy sa už neobjavujú v neskorších textoch Vassuly Ryden, je znakom, že tieto „nebeské zjavenia“ sú len ovocím súkromných meditácií.

Z uvedených dôvodov vyzvala už spomínaná kongregácia všetkých veriacich, aby nešírili spisy Vassuly Ryden a nepovažovali jej zjavenia i výpovede za nadprirodzené. Napriek tomu, že začal dialóg Vatikánu s Vassulou Ryden i prebehla rôzna komunikácia Vatikánu s niektorými diecéznymi biskupmi, táto Nóta Kongregácie náuky pre vieru nebola odvolaná, platí aj naďalej.

Podľa Kongregácia pre Náuku viery: *Notificatio descripti set operibus dominae Vassulae Ryden AAS88 (1996) 956-957.*

Kongregácia pre náuku viery (lat. *Congregatio pro doctrina fidei*) je centrálna inštitúcia rímskokatolíckej cirkvi na ochranu cirkvi pred kacírstvom, teda odlišným vierovyznaním, založená pápežom Pavlom III. nariadením „*Licet ab initio*“ z 21. júla 1542 ako *Congregatio Romanae et universalis Inquisitionis* (slov. Kongregácia rímskej a univerzálnej inkvizície).

Stretnutie Školy modlitby sa uskutočnilo šiesteho až ôsmeho mája v Bystrej pri Humennom ako ozdravujúci postup pre dušu, ducha a telo, kde výchoďiskovým bodom je uzdravenie duše.

Škola modlitby uzdravovala duše

Všetci prišli za jedným cieľom, aby ich vnútro zasiahol Duch Boží, ale hlavne, aby priniesol ovocie pre život. Bol to čas na zastavenie sa, pouvažovanie o svojom živote, uskutočnenie vlastnej premeny. Duchovný otec Imrich Degro prítomných po tieto dni posilňoval slovom a modlitbou. S vierou prosil a modlil sa za každého osobne. Ako povedal: „Kto prosí s vierou, toho Pán neodmieta.“

Myšlienky zo stretnutia

Duch Svätý sa pre nás stáva tým, čím je pohonná látka pre auto alebo soľ pre pokrm. Keď ju dáme do jedla, prenikne ho celé. Toto je spôsob, akým má Duch Svätý pôsobiť v našom živote. Ak budeme čoraz viac zakusovať moc a radosť Ducha Svätého, premôžeme aj problémy a prekážky, ktoré sa nám stavajú do cesty. Práve oni nás nútia meniť sa a rásť. Ak sme ochotní spolupracovať, Boh môže aj zo zla urobiť dobro, urobiť svoj diel práce tým, že sa zmeníme, lebo čo zmeniť môžeme, sme my sami.

Nezabúdajme ani na proroka Jeremiáša (33,3): „Volaj ku mne a vyslyším ťa...“ Na toto „mobilné číslo“ Pána môžeme volať kedykoľvek, vo dne - v noci, pretože nespí, On stále na nás čaká. Keď sa objavia v našej mysli bloky a prekážky, odpúšťajme srdcom

tým, ktorí nás zranili a volajme Spasiteľa, aby nás uzdravil svojimi ranami.

Keď príde tragédia, sme v zúfalstve a pýtame sa, prečo. Kde je Boh? Zároveň zabúdame, že Boh nám dal dar – slobodnú vôľu. Kým sa nám darí, kým idú dni podľa nášho scenára, je všetko v poriadku. No vo chvíli, keď sa čosi udeje ako dôsledok ľudskej ľahostajnosti, zanedbania či následok nášho slobodného konania, považujeme Boha za vinníka. Aké je to ľahké, a zároveň hlúpe! Nemôžeme pripisovať Bohu to, čo je dôsledkom ľudského konania, či nekonania.

Láska je jediným kľúčom, ktorým môžeme otvoriť každé dvere. Za týmto cieľom sme prišli do Školy modlitby, aby sme nabrali silu Ducha Svätého, ktorý nám rozjasňuje zmätené myšlienky, dáva nám svoj pokoj.

Na záver recept šťastia pre náš život: „Prežívajme krásu pravdy, dobrotu a milosť v prítomnosti – v jednote myslenia a konania, v plnosti uspokojenia, pokoja a istoty.“

Irena,
spoločenstvo Domu Božích milostí
v Humennom

V mesiacoch marec a apríl počas dvoch víkendov prebiehal na Základnej škole svätého Marka v Nitre seminár Obnovy v Duchu Svätom. Tento seminár každoročne organizuje a vedie Mons. Peter Brodek, spolu so svojimi spolupracovníkmi s KCHO.

Chceme byť vedení Duchom Svätým

Pred samotným seminárom na krátkom úvodnom stretnutí Mons. Brodek oboznámil so všetkým, čo na seminári bude a čo je potrebné k samotnej účasti na ňom. Každý účastník sa individuálne pripravoval už vopred, snažil sa žiť s Pánom čo najintenzívnejšie, pravidelne sa s Ním stretávať v Jeho Slove a pripraviť sa na očistenie a prijatie sviatosti zmierenia. Pre mnohých to bola príprava na generálnu, pre niektorých i celoživotnú svätú spoveď.

V marci prvý spoločný víkend začal modlitbou a pokračoval prednáškami. Témy boli obohacujúce – zranenia, závislosti, učeníctvo... Nasledovali modlitby príhovoru za oslobodenie a uzdravenie. Svätá omša ukončila sobotné stretnutie. Každý dostal „pod patronát“ jedného z účastníkov seminára, ktorého počas trvania celého seminára sprevádzal modlitbami. Domov sme odchádzali s „domácou úlohou“ - napísať Pánovi to, čo mal

kto na srdci, čo mu chcel povedať, odovzdať... Odovzdanie týchto listov Pánovi cez adoráciu bolo veľmi silným duchovným zážitkom.

O mesiac stretnutie vo Veľkonočnom období bolo v očakávaní, čo Pán svojou milosťou a mocou chce vzbudiť v srdciach. Počas prednášok Gabika Hanáková priblížila osobu Ducha Svätého, jeho pôsobenie, podala krásne svedectvo o vylíatí Božieho Ducha. Pochopili sme, že život v ňom je obrovské tajomstvo. Otec Peter nám priblížil dotyk Božieho Ducha, Milka Levická vysvetlila ako nás Duch Boží vedie, prejavy jeho vedenia. „Ak chceme byť vedení Duchom Svätým, tak sa mu musíme naučiť načúvať.“ Podnetná bola prednáška o pôsobení Ducha Svätého cez postavy Nového zákona. Neskôr sme sa dozvedeli o Charizmách Ducha Svätého, o rozdieloch medzi darmi a charizmami. Po prednáškach nasledovali modlitby prí-

hovoru o dary Ducha Svätého pre každého z nás a svätá omša. Posilnení modlitbami príhovoru a prijatým Ježišom každý rozmyšľal nad službou, ktorú by chcel vykonávať v nasledujúcom období, a ňou slúžiť Pánovi. Služba bola odovzdaná Bohu počas adorácie.

Poverenie a požehnanie na túto službu seminaristi dostanú 26.mája počas Vigílie Turíc v kostole na Klokočíne v Nitre, čo bude završením celého seminára Obnovy v Duchu Svätom.

Počas trvania seminára sa vytvorilo krásne spoločenstvo ľudí v Pánovi.

*J.Kráľová
Foto: Kristína Šandriková*

Rozlišovanie v modlitbe sa vo všeobecnosti týka vlastného života (hľadanie Božej vôle pre osobný život) alebo života osoby, za ktorú sa modlíme (hľadanie Božej vôle pre iného človeka).

Modlitba príhovoru

Rozlišovanie

Ide tu o identifikáciu:

- povahy a charakteru toho, čo je viditeľné i neviditeľné;
- zdroja toho, čo sa deje – je to DS alebo démon, anjelský alebo ľudský duch;
- stavu človeka a následnej potreby, predovšetkým v duchovnej rovine.

Základnou, prvou a nutnou podmienkou pre rozlišovanie je byť slobodným od všetkých alternatív.

Pri modlitbe príhovoru sa rozlišovanie deje zvyčajne v dvoch fázach – úrovniach, ktoré sa vzájomne dopĺňajú: v rozhovore a v modlitbe.

Rozlišovanie v rozhovore

Osoby, ktoré k nám prichádzajú a prosia o modlitbu príhovoru môžeme spravidla rozdeliť do štyroch skupín: tí, ktorí potrebujú:

- povzbudenie, lebo už nevládu alebo sú znechutení;
- radu, lebo nevedia, čo by mali robiť v da-

nej situácii alebo ako ďalej postupovať;

- uzdravenie: či už duchovné, emocionálne, fyzické, alebo aj jedno, aj druhé, aj tretie;
- oslobodenie alebo aj oslobodenie, aj uzdravenie.

Našou úlohou v rozhovore je **objaviť, čo z toho najviac potrebuje dotyčná osoba**. Teda akú potrebu máme v modlitbe predkladať Bohu. Niekedy ani ona sama si neuvedomuje svoju najväčšiu potrebu, a preto jej v takýchto prípadoch musíme pomôcť a správne nasmerovať v rozhovore jej očakávania i túžby.

V tomto rozlišovaní nám môže pomôcť aj uvedomenie si základného delenia modlitby príhovoru a prežívaného utrpenia. V modlitbe príhovoru zvyčajne rozlišujeme modlitbu za:

- útechu a posilnenie;
- pokánie: uzdravenie vzťahu k Bohu;
- vnútorné – emocionálne uzdravenie: uzdravenie vzťahu k sebe a k iným;
- telesné uzdravenie: uzdravenie z chorôb a poškodení tela;

- oslobodenie od útlaku zlých duchov.
Utrpenie, ktoré človek môže prežívať, delíme zase na:

- fyzické: ako sú napríklad choroby, bolesti, úrazy, nehody, a pod.;
- psychické: ako sú rôzne úzkosti, stres, únava, strach, hnev, chvíle nepochopenia, osamelosti, smútku, emocionálne zranenia z detstva a od rodiny, susedov, kolegov, a pod.;
- duchovné: keď sa napríklad cítime morálne slabí, neustále zlyhávame, podliehame hriechu, zvädzame boj so svojimi vášňami, s pokušením, a pod.

Nezabúdajme však, že Boh chce uzdraviť vždy celého človeka. Niekedy ho najprv uzdraví fyzicky a potom aj duchovne i emocionálne, inokedy najprv duchovne a až potom emocionálne. Poradie vždy určuje Boh, nie my. Našou úlohou je predkladať Bohu to, čo vnímame v danej chvíli ako najpotrebnejšie pre danú osobu. Rozhodnutie o čase, mieste i spôsobe však patrí Bohu. Môže ho prosiť, aby urýchlil čas, ale rozhodnutie je na ňom.

Ďalšou úlohou rozhovoru je odhaliť udalosti, spojené so životom človeka, ktorý za nami prišiel, **aby sme v nich objavili príčiny ťažkostí i prekážky jeho uzdravenia či oslobodenia.** Takýmito príčinami i prekážkami môžu byť napríklad chýbajúca bázeň pred Bohom, neposlušnosť voči Božím prikázaniam, hriechy, ktorých následky zaťažujú celú osobu (telo, dušu i ducha), fyzické i psychické choroby, putá, útlak, alebo dokonca posadnutosť. Následne potom vysvetľujeme – citlivo a s láskou, nie s obviňovaním a direktívne – nutnosť odstránenia prekážok a vedieme dotyčnú osobu – nakoľko je toho schopná – k ich odstráneniu.

Niekedy človek nie je schopný urobiť hneď všetky kroky k odstráneniu prekážok. V takomto prípade neodmietať

a neodsudzujeme danú osobu, ale jej ponúkneme najprv modlitbu prihovoru za posilnenie a upevnenie vo viere.

Rozhovor zvyčajne ukončíme komunikáciou toho, k čomu sme dospeli v rozlišovaní. Zároveň vysvetlíme danej osobe, že toto rozlišovanie ešte nie je definitívne, a že v ňom budeme pokračovať pri modlitbe.

Buďme vždy pri tom citliví a opatrní. Ak aj dospejeme k záveru, že príčinou ťažkostí môžu byť zlí duchovia, nehovorme autoritatívne a hneď, že je to diabol, lebo sa môžeme myliť a môžeme aj dotyčnú osobu vystrašiť či zraniť.

Rozlišovanie v modlitbe

Zvyčajne po rozhovore nasleduje modlitba prihovoru. V nej okrem iného vzývame Ducha Svätého, aby nám dal svetlo a viedol nás v modlitbe (štruktúra modlitby bola predstavená v prvej katechéze, číslo 3/2011). Teda pýtame sa Ducha Svätého, čo chce on a snažíme sa mu načúvať. Predkladáme mu výsledok rozlišovania, ku ktorému sme dospeli v rozhovore, a prosíme vlastne o akési „potvrdenie i doplnenie“ – prosíme o slovo poznania.

Z á k l a d n ý m i
kritériami pre rozlišovanie pravosti toho, čo nám v modlitbe zjavuje Duch Svätý – čo vnímame, že nám

zjavuje – **sú predovšetkým vnútorná i hlboká radosť a pokoj**. Táto radosť i pokoj musia rezonovať predovšetkým v srdci osoby, za ktorú sa modlíme. No nezabúdajme, že Duch Svätý môže pôsobiť aj cez smútok i hlboký vnútorný bôľ či vnútornú bolesť. Skrze túto, z nášho pohľadu negatívnu skúsenosť, môžeme mať účasť na Kristovej opustenosti, ktorú prežíval na križi. Tiež môžeme byť preniknutí smútkom i bolesťou preto, že Duch Svätý nám dá precítiť závažnosť našich hriechov i urážky, ktorú sme nimi spôsobili Bohu.

Ďalšími kritériami pre rozlišovanie sú - **slovo poznania:**

(1) musí byť nielen pravdivé – v súlade s Božím slovom i náukou Cirkvi, ale tiež rozvážne (zdržanlivé) i krátke a stručné (hutné). Teda nesmie byť rozvláčne i príliš oplyvajúce tajomstvami (tajomosťou), ako je tomu v špiritizme. Nezabúdajme, že jeho úlohou je len prorocky pripomenúť danej osobe obsah Zjavenia, predovšetkým ducha Evanjelia. Teda nemôže byť rozvíjaním i dopĺňaním obsahu Zjavenia, ale ako prejaví rozvinutie charizmy proroctva má pomôcť dotyčnej osobe lepšie porozumieť i následne prijať nemenné pravdy viery (porov. KKK 67).

(2) musí byť podané dôstojne i so všetkou vážnosťou. Teda nemôže byť smiešne alebo zosmiešňujúce či extravagantné a pod.. Má byť podané zvyčajným spôsobom komunikácie (slušne) i logicky správnym a racionálne zdôvodniteľným spôsobom. Čo nepriamo predpokladá, že modlitebníci sú psychicky zdraví a vyznačujú sa morálnymi kvalitami i duchovnými cnosťami.

(3) môže mať len podmienený charakter (nie fatalistický). Teda je závislé od vôle človeka (jeho obrátenia) i vôle Boha (ktorá sa môže zmeniť napríklad pod vplyvom modlitby i obrátenia človeka). Nemôže mať charakter príliš dôkladného či podrobného scenára udalosti (tým sa vyznačuje duch veštenia, nie charizma slova poznania).

(4) musí prinášať dobré ovocie, ako napríklad rast viery, lásky k Bohu i blížnemu (Boh nikdy neútočí proti láske), úcty voči Cirkvi a pod.. Nesmie prinášať zlé ovocie, ako napríklad pochybnosti, chaos či zmätok, rozdeľenie či nenávisť a pod. (porov. Gal 5,18-22).

(5) nesmie byť nanucujúce (nátlakové) a musí byť otvorené verifikácií (overovaniu pravdivosti).

Okrem toho si ešte si môžeme uvedomiť, že pravé slovo poznania dáva človeku vnútornú silu a bezpečie (istotu, dôveru), vedie nás priamou a prehľadnou cestou, nikdy nie je proti Božiemu a prirodzenému zákonu, dáva rast a dozrievanie, buduje, dáva podnety ku konaniu, robí nás vnímavými pre hriech, vedie nás k odpúšťaniu a zmiereniu. Pravé slovo poznania nás vedie k tomu, čo je skutočne podstatné - vedie nás k Ježišovi a k úprimnému plneniu Božej vôle. Zároveň prináša pokoru voči autoritám, prejavuje sa múdrosťou a opatrnosťou, prináša trpezlivosť v utrpení, jednoduchosť a pravdivosť pri rozpoznávaní ducha klamstva a pod..

Čo urobiť s rozlišovaním?

Keď získame slovo poznania a následne s ním zosúladiť rozlišovanie, nadobudnúť počas rozhovoru, môžeme pristúpiť k sa-

motnej modlitbe príhovoru. Toto zosúladenie môžeme urobiť aj tak, že prerušíme modlitbu a budeme sa zdieľať o tom, čo sme vnímali ako slovo poznania.

Ako sa najjednoduchšie modliť a rozlišovať v modlitbe?

Ak sa modlíme za iné človeka, najprv ďakujeme Bohu za neho: ďakujeme za všetko, čo už Boh pre neho urobil, ako aj za to, čo ešte len bude robiť... Potom prosíme o lásku k tejto osobe: prosíme, aby nám Boh vložil do srdcu tú lásku, ktorou ju miluje on; aby nám dal svoj pohľad na ňu i zároveň pokoru, aby sme sa nevyvyšovali...

Následne prosíme o slovo pre danú osobu: prosíme, aby nám Boh pripomenul slovo z Písma svätého, ktoré chce práve teraz adresovať danej osobe; slovo, ktoré chce, aby sa práve teraz stalo živým slovom pre túto osobu (aby sa s „rémy“ stala „kerigma“)...

Potom prosíme Boha, aby toto slovo doplnil obrazom...

Ak máme už slovo i obraz, môžeme ho vysloviť ako súčasť modlitby príhovoru a rozvíjať modlitbu na základe daného slova i obrazu. Alebo môžeme prerušiť modlitbu a povedať toto slovo i obraz osobe, za ktorú sa modlíme. Následne jej môžeme vysvetliť ako sme my pochopili tento obraz i slovo a pýtať sa ako ho chápe daná osoba.

Na záver ešte môžeme krátko poprosiť o požehnanie pre dotyčnú osobu.

Záver

Dobrou správou je, že sme - alebo sa

usilujeme byť- otvorení na vanutie Ducha. Necháme sa Duchom Svätým priviesť k modlitbe a následne k rozlišovaniu, ale modlitbu už potom vedíme sami: postavíme sa pred Pána a chvíľu sa modlíme svojimi slovami, chvíľu zase v jazykoch, chvíľu možno čítame Božie Slovo, atď.. Jednoducho máme svoj systém. Avšak Boh od nás chce, aby sme ho v prvom rade počúvali, a to nielen pri rozlišovaní, ale počas celej modlitby príhovoru. Prečo? Lebo ak sa modlíme bez toho, čo nám Boh kladie na srdce, nebude mať naša modlitba silu. Nebudeme mať pomazanie pre modlitbu príhovoru. A druhým dôvodom je potreba neustáleho rozlišovania, aby sme rozpoznali pokušenia nepriateľa, pretože jestvuje démonický „dar jazykov“; „spočinitie v Duchu“ nemusí byť vždy duchovným javom, ale môže mať charakter psychologický alebo okultný; a nakoniec „dar poznania“ môže byť nie prejavom charizmy prorockta, ale gnózy či veštenia, ktoré zotročujú človeka.

Imrich Degro

*Fotografie z Celoslovenského stretnutia
spoločenstiev KCHO v Košiciach 2009
fotografovala Gabriela Šunderliková*

Duch Svätý a evanjelizácia

Prečo hovoríme, že Duch Svätý je dušou, životom, podstatou alebo princípom evanjelizácie?

Pretože evanjelizovať neznamená privádzať ľudí k doktríne (informáciám, vedomostiam), k nejakým hodnotám alebo k morálke, ale privádzať ich k Ježišovi.

Byť kresťanom totiž nemusí nutne znamenať, že sme vždy lepší ako tí, ktorí nie sú kresťanmi. Lebo niekedy stretáme ľudí, ktorí nie sú kresťanmi, a v niektorých veciach, povahových, v správaní, sú lepší ako my. Preto dôvodom toho, aby sme viedli ľudí k Bohu, nie je len to, aby sa stali lepšími.

Čo je hlavným dôvodom pre zvestovanie evanjelia?

Často sa bojíme vidieť svoje slabosti, nedokonalosti či trápenia. Mnohí ľudia sa boja, lebo sú veriaci, a predsa nefunguje dobre ich rodina... Milujú Ježiša, ale manžel sa nechce obrátiť... Chodia do prostredia Obnovy, ale ich deti napriek tomu nechcú chodiť do kostola... Niekedy podobné veci ťažko znášame, berieme ich ako vlastnú chybu alebo zlyhanie. Zabúdame na to, čo povedal Ježiš, že keď sa obrátíme a staneme sa jeho učeníkmi, neraz budú tí najbližší našimi nepriateľmi.

Bojíme sa byť nedokonalí alebo mať v našom živote niečo nedokonalé, pokiaľ chceme porozumieť práci Ducha Svätého, ktorý túži prísť k ľuďom, čo ho ešte nepoznajú. Musíme si však uvedomiť, že neveriaci ľudia v podstate nie sú iní ako my. Práve naopak, ak vieme priznať, že aj v našom živote niečo nefunguje správne, že sme rovnako krehkí a chybujúci, staneme sa prijateľnejšími svedkami pre tých, ktorí si niekde v skrytosti kladú otázky o zmysle svojho života.

Písal sa rok 1986, keď som nadšený prišiel na vysokú školu do Bratislavy. Stretol som sa

tam so spolužiakom, ktorý sa správal trochu neochotne a odmerane, a ja som si pomyslel: ďalší arogantný Bratislavčan. Je zvláštne, že práve tento človek, ktorý bol v mnohých veciach neohrabaný, možno i ješitný a málo citlivý, bol prvý v mojej dospelosti, kto mi položil otázku, či existuje Boh. Ja som bol vtedy ateistom, a napokon som sa prostredníctvom tohto spolužiaka, ktorý sa stal mojím priateľom, stretol s Písmom a s kresťanmi. Stretnutie s obyčajným človekom „tohto sveta“, ktorý si zamiloval Ježiša, lebo ho spoznal, obrátilo naopak celý môj hodnotový systém, moje argumenty, pretože som videl, že je taký ako ja. Nemal som pocit, že je iný, nebol v žiadnej šablóne čohosi, čo by som ja nevedel dosiahnuť. A tak moje začiatky viery v Krista, jednoduché začiatky, boli spontánne poznačené evanjelizáciou...

Raz prišla za jedným známym charizmatikom skupina ľudí, ktorí hovorili, že boli na nejakom stretnutí, podobnom, ako mávame my. Keď sa ich pýtal, ako bolo, povedali, že tam bolo výborne, chvály a Božie slovo, ale bolo to také „mlieko“... Čakali niečo väčšie, nejaké „mäso“. Vtedy ho osvietil Duch Svätý a povedal: „Chceš zažiť, čo je to „mäso“ Božieho slova? „Mäso“ je na ulici. Myslel na evanjelizáciu – jeden z rozmerov kresťanského života.

Prvý príbeh: starší syn

Ťažko sa vieme cvičiť v láske, v čnostiach, na jednom mieste, zahľadení do seba. Láska v dokonalosti má inú podobu. Božia láska sa nás chce dotknúť, no potrebujeme ju spoznať. A zdá sa, že táto láska môže aj zaboliť. Láska môže byť niečím, čo spôsobí človeku zlomenosť srdca, napríklad pri pohľade na hriešnika.

V podobenstve O márnotrattom synovi si vždy musíme položiť otázku, prečo ho

Ježiš povedal. Hovoril to ľuďom nábožensky založeným, horliacim za obnovu Izraela. Prečo povedal takýto príbeh? Lebo za Ježišom šlo veľa ľudí - hriešnici, mýtnici, farizeji... V tomto príbehu vystupuje aj človek, ktorý reprezentoval tých, ktorým to Ježiš adresoval, a to je starší syn. Starší syn si ťažkal: „Namáham sa, pracujem pre Teba, a nedal si mi ani kozliatko, aby som sa mohol zabaviť s priateľmi.“ Uvedomoval si, že je v dome otca, stále sa namáhal nejako sa mu zapáčiť, pracovať pre neho a čakal, že si to otec všimne a ocení ho. Bol to príbeh aj o ňom.

Márnotravný syn bol niekto, kto všetko premrhal s neviestkami, a keď sa vrátil domov, starší brat s ním nedokázal mať súcit, pretože ten sa previnil a sám si spôsobil svoj údel. A tento postoj staršieho brata je často aj v nás. Skrytý postoj. Nesúdime ľudí, a predsa sa niekedy stáva, že máme zastreté srdce, príliš zastretú myseľ na to, aby sme objavili, aký postoj má Boh. **Evanjelizovať znamená milovať.**

Druhý príbeh: Pilát, Ježiš a Barabáš.

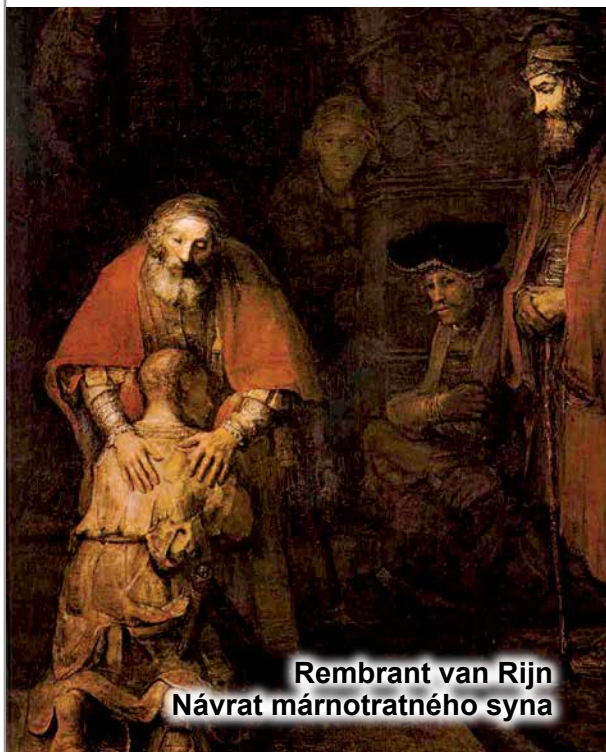
Zúrivý proces, ktorý prebieha s Ježišom. Ten boj, ktorý sa odohrával v Pilátovi, ako ho popisuje sv. Ján, svedčí o tom, že Pilát, hoci bol svetským človekom, vzdelaným vo filozofii, ktorý mal vysoké postavenie v Rímskej ríši, pýta sa Ježiša, čo je pravda a dochádza k záveru, že Ježiš je dobrý človek. A povie, „nenachádzam na ňom žiadnej viny“, ale vy ste fanatici, krvilační, preto vám ponúkam iného väzňa, Barabáša. A tak tam stál Ježiš, Boží Syn a stál tam Barabáš, zelót, vrah a židovský povstalec. Pilát s jeho inteligenciou, so zmyslom pre kritické myslenie, pozeral na to svojím racionálnym nadhľadom a dospel k záveru, že Ježiša nemôže odsúdiť, lebo je nevinný. Keď pozrel na vraha, ktorý mal krv na rukách, tak mu bolo jasné, že si zaslúži smrť. Pilát si vybral Ježiša, aby ho zachránil. Koho si vybral Boh? Barabáša. Ježiš vedel, že musí zomrieť, aby sa naplnilo Písmo. Boh

si vybral Barabáša, a mnohých iných vrahov a zločincov, aj nás, a obetoval svojho Syna, aby sme nezahynuli, ale aby sme mali odpustené hriechy zadarmo, Božou milosťou. Tento postoj určite nemal starší brat z podobenstva, hoci rozmýšľal nábožensky a eticky, lebo Božiu milosť si nemusíme zaslúžiť. Eticky videl, že syn musí zaplatiť za svoje chyby, rozhádzal otcovi majetok a tak rozmýšľal aj Pilát. Vidíte, niekedy aj naše náboženské myslenie neprekročí prirodzené ľudské danosti. Takže na to, aby bol niekto dobrý, nepotrebuje naše náboženstvo. To je možno argument mnohých ľudí, ktorí odolávajú vplyvu náboženského myslenia.

Prečo teda ľudia musia byť evanjelizovaní?

Keď ich prinášame k Ježišovi, je to preto, **aby prežili spásu.**

Ježiša nasledovali mnohí mýtnici a hriešnici. Samozrejme, že i farizeji mali množstvo hriechov. A predsa evanjelium

Rembrandt van Rijn
Návrat márnotravného syna

hovorí, že za Ježišom išli hriešnici. Kto je to hriešnik? Na to vieme my katolíci odpovedať: všetci sme hriešnici. Samozrejme. Ale sv. Pavol tých hriešnikov nazýva svätými. Cirkvi píše listy, v ktorých napomína: „robíte hriechy, aké ani u pohanov nepočuť“. A potom im hovorí, nechýba vám žiaden dar milosti, charizmy, dary Ducha. Božie slovo jasne odlišuje, čo je hriech a čo sú hriechy. Hovorí napríklad: „Hľa, Boží baránok, ktorý sníma hriech sveta.“ Hriech je skutočnosť, ktorá súvisí s našou telesnosťou, prirodzeným životom, nejaký sklon konať hriechy ako zlé skutky. Čiže hriešnik je človek, nad ktorým vládne hriech. My sme kresťania, a predsa máme nejaké hriechy. Teda aj kresťania robia hriechy, ale nežijeme celý život v tom, že sme hriešni. To je chybné. Musíme jasne vedieť, kým sme v Kristovi. Lebo to je dôvod, prečo musia ľudia Krista poznať. Pán Ježiš hovorí, že Duch Svätý zjaví svetu, čo je hriech (v jednotnom čísle), a to že „neveria vo mňa“. To znamená, že je nejaká moc v človeku, ktorá nad ním vládne a prináša mu odsúdenie a smrť. A výsledkom toho, že nad ním vládne, je, že robí mnohé hriešne skutky. A potom je iná moc, Ježišova smrť, moc jeho krvi. To je to, prečo Boh vyvolil Barabáša, lebo keby Barabáša obesili, popravili, ukrižovali, to by nespasilo nikoho, ani jeho samého. Ale Ježišova smrť spasila mnohých, ako hovorí

Božie slovo. Keď Božie slovo používa výraz „mnohých“, tak myslí veľké počty, teda všetkých. Kristova smrť, jeho krv, jeho utrpenie, jeho obeť zachránila svet od toho, čo nazývame hriech, od vzbury proti Bohu, od vyvrhnutia z Božieho kráľovstva.

A keď ktokoľvek príde k Ježišovi a uverí v neho, prijíma spásu, ktorá ho robí novým človekom. Keď krstíme dospelých ľudí, ktorí majú už veľa hriechov, nemusia ísť pred krstom na svätú spoveď. Pokrstíme ich a sú čistí, až potom, keď zhrešia, tak už musia ísť na spoveď. Musia preukázať, že uverili v Ježiša. Krst je znamením tejto viery, a krst z nich zmýva hriech.

Toto potrebuje každý človek na svete, byť spasený. Človek nebude spasený tým, že je slušný, že robí dobre, ale tým, že ho obmyje Ježišova krv. Sme potom jasne identifikovaní, kým sme a akí sme. To, čo je v nás podstatné, je, že sme spasení a kým sme zachránení.

Vo svätej omši slávime smrť a vzkriesenie Pána a dotýkame sa večnej zmluvy, ktorú urobil Otec vo svojom Synovi. Môžeme prísť k Ježišovi a povedať: bez ohľadu na to, Pane, aký som, čo som urobil, a čo som ešte neurobil, viem, že prichádzam k Tebe, aby som Ťa prijal do svojho života, pretože Ty si mojou spásou. A viem, že to, čo teraz prijímam, Ježišovu smrť a vzkriesenie, je dôvodom na to, aby som sa modlil k Bohu, aby mi ukázal, kde sú ľudia a ktorí to sú, čo dozreli na to, že môžu z mojich úst počuť Slovo, aby počuli, že spásu dostanú v Ježišovi Kristovi.

I my môžeme vo svätej omši znovu nabrat' nielen náboženské zážitky, ale urobiť tiež rozhodnutie. Isť ku svätému prijímaniu znamená prijať Ježiša do svojho života. No nemôžem ho prijať do svojho života, a povedať mu: „Do tohto sa nestaraj, keď Ťa budem potrebovať, tak Ti poviem“. Prijat' Ježiša do svojho života znamená povedať: „Pane, si Pánom môjho života, rob so mnou, čo chceš“.

Ako rozmyšľa Boh?

Z Božieho slova máme teda jasnú predstavu o tom, ako zmýšľa Boh v Kristovi, čo vidí ako podstatné. Boh si vybral hriešnikov ako Barabáša, a Ježiša nechal zomrieť. Je to ťažké prijať. My by sme chceli Ježiša možno brániť, ako ho chcel brániť Peter, a ako ho chcel Pilát prepustiť. No keď ho chcel Peter brániť, Ježiš mu povedal: "Chod' mi z cesty odporca, satan." Takýto Boží krok nás odzbrojuje, lebo nie sme spasení, pretože sme dobrí alebo sme niečo urobili. Uvedomujeme si, že sa snažíme viesť dobrý život, modlíme sa, aby sa ľudia v našej rodine polepšili, ale nie vždy to tak je. Spoznávame, že máme byť tomuto svetu kvasom. Milovať ľudí tak, ako ich miluje Boh. Milovať ľudí tak, ako spoznávame, že Boh miluje nás.

Keď toto porozumieme, že Boh nás takto miluje, že ja som ten Barabáš, ja som ten nejaký židovský nacionalista, ktorý bojoval proti útlaku, ja som ten starší syn, i mladší syn, **a Boh vybral Ježiša, aby trpel za mňa i za iných ľudí**, musí ma to odzbrojiť. Keď prídem k takému hriešnemu človeku, hriešnemu nie preto, že robí horšie veci ako ja, ale preto, že nad ním vládne hriech, lebo neverí v Ježiša, tak musím mať v srdci Boží súcit a túžbu, aby aj on bol spasený a privedený k Ježišovi. **Toto je prvý dôvod, aby sme sa modlili za to, nech nás Boh naučí zvestovať evanjelium iným ľuďom.**

Nemyslíme teraz na nejaké stratégie a techniky, nešírime ideológiu, nerobíme kampaň, aby sa ľudia oboznámili, že toto je asi kresťanstvo. Lebo možno práve preto tí slušní ľudia povedia: "Toto všetko robím, akurát nechodím do kostola a nemusím sa obrátiť." Hovorím o pravde, ktorú zjavuje Boh, že my ako kresťania sme súčasťou tejto zvesti. Boh hľadá po svete, a my sme ľuďmi tohto sveta, ktorí sme mali to šťastie, že sme sa dostali do konfrontácie s evanjeliom, uverili sme a prijali spásu. Sme povolaní dávať to ďalej.

Ak nehovoríme o nejakých postupoch a metódach, ktoré si môže človek sám zvoliť, musíme povedať jedno slovo, ktoré hovorí sv. Peter: "Buďte vždy pripravení svedčiť, ak sa vás niekto opýta." On to hovoril preto, že boli prenasledovaní a mohli byť kedykoľvek vyzvaní vyznať, či veria v Ježiša. Sv. Pavol takýmto ľuďom hovoril, aby boli vždy pripravení vydať svedectvo. Keď sme ochotní a vieme, že Boh je skutočný, keď vieme, že ľudia potrebujú byť spasení vierou v Ježiša Krista a žijeme tým, akoby naše srdce hovorilo: "Pane, urob situáciu, kedy sa budem môcť dotknúť bolesti človeka, zaslepenosti jeho života a Ty ho budeš mať pripraveného, aby z mojich úst počul, že Ty si jeho Spasiteľ a Pán."

Rozvážnosť kresťana

Pre nás rozvážnosť znamená, že vieme, že sme Božími deťmi. Prijali sme Ježiša ako svojho Spasiteľa a vieme, že nepatríme hriechu. Žijeme každý deň v radosi, lebo keby sme sa spoliehali len na svoje úsilie, mohli by sme žiť v odsúdení, no našou spásou je Pán. Môžeme mať aj chyby, problémové rodiny, dokonca aj nedostatky v povahe, pretože neprinášame ľuďom spásu tým, že sa hráme na dokonalých, ale tým, že im hovoríme o Ježišovi, ktorý tak ako spasil nás, môže spasiť aj ich. To je pripravenosť slova. Nemusíme byť pripravení v teológii, naša pripravenosť na evanjelizáciu je v tom, že sa spoliehame na pravdu, ktorú zjavuje Duch Svätý. On zjavuje, že keď veríme v Ježiša, sme oslobodení od hriechu, ako hovorí: "Hriech je to, že neveria vo mňa," lebo len viera v Ježiša Krista človeka **o s l o b o d z u j e** od hriechu, zatratenia a večnej smrti.

Každý z nás sa už isto stretol s pozdravom „...brý...“, ktorý s takou obľubou používajú mladí. Neraz som počul i videl, ako ne jeden učiteľ po viacnásobnom upozornení jednoducho na takýto pozdrav nereagoval, zvlášť, keď bol sprevádzaný nezúčastneným pohľadom. Aj v kresťanskom prostredí som sa stretol s podobným formalizmom pri skrátenom pozdrave „Pochválen...“.

Väčší prejav úcty už odráža pozdrav, ku ktorému pridáme oslovenie: „Dobrý deň, pán učiteľ! Dobrý deň, pani doktorka!“ O primeranej úcte sa dá hovoriť aj

Pán v tvojej mysli, nech chráni tvoje ústa, nech je Pánom tvojich citov a nech sprevádza tvoje skutky.“ Ľahko si dokážeme predstaviť ovocie takého prístupu k deťom. Netreba sa báť. Možno sa spočiatku budú usmievať alebo zazeráť, no po čase mladí nastavujú čelá sami.

A ako pozdravujeme nášho Pána? Tým, že sa pred krížom, Božou mukou, v kostole či kaplnke prežehnáme. Nie bezducho, formálne. Čo týmto symbolom kríža na sebe vlastne hovoríme? „Nebeský Otče, tu som, ctím si ťa, chválim, velebím ťa a ďakujem ti za život, za tvojho

Čo hovorí náš POZDRAV?

v prípade, že sme, našťastie aj v tunajšom mestskom prostredí, svedkami krásneho kresťanského pozdravu: „Pochválený buď Ježiš Kristus!“ Pekné je zakončiť aj telefonický hovor milými slovami: „Požehnaný deň!“

Ak stretneme známeho, ktorého radi vidíme, alebo je to zvykom v spoločensťve, predovšetkým v rodine, sprevádzame slovné spojenie: „Pozdravujem ťa!“ „Vitaj!“ „Ahoj!“ obvykle objatím. Isteže, vtedy prežívame veľmi príjemné pocity.

Rovnako krásne bývajú požehnania našich mám alebo starých rodičov, ktorí pravidelne dávajú svojim deťom či vnukom krížik na čelo pred spaním, alebo ich vyprevádzajú do školy, prípadne za inými povinnosťami, krížikom na čelo, ústa, srdce a ruky. Zvyčajne toto gesto sprevádzajú slovami: „Nech je

Syna Ježiša Krista, môjho Spasiteľa a Vykupiteľa, za Ducha Svätého, môjho Tešiteľa. V tejto chvíli patrím jedine tebe, Pane, Bože náš.“ Rovnako zbožne sa prežehnáme po kňazskom požehnaní na konci svätej omše. A po jeho záverečných slovách: „Chodte v mene Božom!“ pri odchode z chrámu gestom kríža vravíme Pánovi: „S tebou, nebeský Otče, odchádzam z tohto miesta, plný tvojej lásky, tvojho pokoja, aby som ho priniesol do svojej rodiny a všade tam, kam pôjdem.“

V Skutkoch apoštolov čítame: „Množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu.“ Čo keby sme to skúsili aj my? Začnime trebárs pozdravom. Vložme doň svoje srdce a svoju dušu.

Andrej Sivčo

Zvestovanie daru Ducha

Keď Ježiš ohlasuje učeníkom dar Ducha Svätého, kladie dôraz na dar trvalej prítomnosti. Pri Poslednej večeri vyhlasuje: „*A ja poprosím Otca a on vám dá iného Tešiteľa (Paraklita), aby zostal s vami naveky.*“ (Jn 14,16)

Chce tým dať odpoveď na sklamanie učeníkov; títo sa len ťažko zmierujú s tým, že ich Majster ich opustí. Aby im pomohol vyrovnať sa s jeho odchodom, neuspokojí sa s tým, že im povie: „*Keby ste ma milovali, radovali by ste sa, že idem k Otcovi...*“ (Jn 14,28) Bezpochyby úprimná láska, nezištná a šľachetná, by ich nútila tešiť sa zo šťastia Syna, ktorý sa vracia k Otcovi. Avšak bolesť z rozlúčenia je príliš živá, než aby radosť mohla vytrysknúť zo srdca tých, ktorí sa celou svojou bytosťou pripútali k Majstrovi a preňho všetko opustili.

Aby kompenzoval túto bolesť, Ježiš im ohlasuje príchod niekoho, kto sa mu podobá, „iného Paraklita“. On bol tým prvým Paraklitom, prvým Ochrantom ľudí alebo ich orodovníkom, keďže bol ich Spasiteľom; Duch Svätý bude zastávať analogickú úlohu, keďže aj on je Paraklitom, Ochrantom ľudstva. Avšak on zostane s učeníkmi navždy: na rozdiel od Ježiša, ktorý bol len taký krátky čas s tými, ktorých povolal, aby ho nasledovali, prítomnosť Ducha Svätého nebude mať časové ohraničenie. Spoločnosť, ktorú bude robiť učeníkom, bude definitívnou spoločnosťou; nikto im nebude môcť vyrvať túto spoločnosť a nikdy sa nebudú musieť s ním rozlúčiť, ako sa musia rozlúčiť s Učiteľom, ktorého viditeľnú prítomnosť stratia. Je to určitý spôsob, ako im dať pochopiť, že tou výmenou získavajú: za stratu krátko trvajúcej prítomnosti dostávajú nemenej bohatú božskú prítomnosť, a táto

potrvá navždy...

Ako vysvetliť, že je nevyhnutný Ježišov odchod, aby mohol byť zoslaný Duch Svätý? Objasní to sled udalostí Nanebovstúpenia a Turíc: Kristus musí byť naplno oslávený vo svojej ľudskej prirodzenosti, aby mohol vyliať Ducha Svätého vo svete. Musí definitívne vystúpiť na nebesia a posadiť sa po pravici Otca, to znamená, že musí dostať účasť — a to vrátane svojho tela — na všetkom lesku spasiteľnej božskej moci, aby tak mohol odovzdať ľudstvu

plnosť Ducha, ktorú vlastní.

Na to, aby sa mohla nastoliť jeho duchovná prítomnosť, bolo treba, aby zmizla Ježišova fyzická prítomnosť — taká, ako ju zakúsili a ako si ju vážili učeníci. Odchod, na ktorý Ježiš naráža, neznamená odstránenie jeho duchovnej prítomnosti; práve naopak, keď vyhlasuje: „Nenechám vás ako siroty“ (Jn 14,18), naznačuje, že jeho prítomnosť bude opäť daná tým, ktorí boli jeho druhmi v jeho pozemskom živote. Táto prítomnosť sa však pre nich zaodeje do novej formy: dostanú ju skrze Ducha Svätého. Ježiš musí byť fyzicky preč, aby mohol duchovne prísť.

Príchod „iného Paraklita“ nebude mať za cieľ nahradiť Ježišovu prítomnosť prítomnosťou Ducha, ale dať Spasiteľovej prítomnosti plné duchovné rozvinutie, ktoré bude mať ešte väčšiu účinnosť. Dá Kristovej prítomnosti všetku silu prenikania a jej univerzálne vyžarovanie.

Úloha Ducha Svätého nespočíva v tom, že má dať zabudnúť na Ježiša, zastrieť jeho pamiatku. Práve naopak, „On ma oslávi,“ vyhlasuje Učiteľ (Jn 16,14). Duch vrhne jasné svetlo na toho, kto je a zostane Spasiteľom ľudstva; umožní, aby ho lepšie poznali a pritiahne k nemu všetkých ľudí.

Nebude teda nijakého konkurenčného boja a namiesto toho, aby bol náhradou za Kristovu prítomnosť, bude príchod Ducha Svätého slúžiť na to, aby ešte viac vzrástlo jej vyžarovanie a účinnosť. A práve týmto sa odôvodňuje tvrdenie, že blížiacim sa odchodom učeníci získajú: nielenže dostanú Ducha Svätého, ale budú mať úžitok a dobrodenie z prehĺbenej prítomnosti ich Učiteľa samotného.

Z knihy Jean Galot: Duch Svätý – Duch spoločenstva. Vydalo vydavateľstvo Dobra kniha, Trnava 1999, s. 237-240.

Prečo je veľa tých, ktorí dostanú dary Ducha Svätého, ale tak málo svätých medzi nimi? Aký je rozdiel medzi členom Katolíckej charizmatickej obnovy v Duchu Svätom a sv. Františkom, sv. Ignácom, Matkou Terezou?

Sme pyšní?

Veľké dary Ducha vedeli správne v pokore použiť. To nám často chýba a duchovná pýcha a falošná pokora nás nebadane ovládnu. Matka Tereza odporučila svojim sestrám pár bodov, ako sa môžu cvičiť v pokore:

Nezaoberať sa sám sebou.

Nechcieť usmerňovať záležitosti druhých ľudí.

Vyhýbať sa zvláštnostiam.

Radostne prijímať opačné názory a napomenutia.

Nevšimáť si chyby druhých.

Prijímať urážky a prikoria.

Prijímať nevšímavosť a nevraživosť druhých.

Netúžiť po láske a obdive.

Byť láskavá a milá, aj keď ma niekto pobúri.

Nikdy si nezakladať na svojej dôstojnosti.

Ustúpiť v diskusii aj keď mám pravdu.

Vybrať si vždy to, čo je ťažšie.

Spĺňame tieto body? Napredujeme na ceste pokory? Sme schopní v pokoji a láske prijať čokoľvek od kohokoľvek, kedykoľvek?

A. Teplanová

Otázky a odpovede

Je pravda, že človek, ktorý má druhý stupeň reiki, potrebuje už exorcizmus?

Reiki je technika uzdravovania, ktorá bola vynájdená v Japonsku na konci devätnásteho storočia Mikaom Usuim. Podľa tohto učenia spôsobuje chorobu istý druh narušenia alebo nerovnováhy „životnej energie“ človeka. Vykonávateľ reiki uzdravuje tak, že svoje ruky kladie na konkrétne miesta na tele pacienta, aby tým umožnil tok reiki – „univerzálnej životnej energie“ – od seba k pacientovi. Vykonávateľ reiki musí najskôr podstúpiť iniciáciu alebo „zosúladenie“ prostredníctvom učiteľa reiki. Tento obrad ho robí „zosúladeným“ so „životnou energiou univerza“ a umožňuje mu stať sa pre ňu kanálom. Sú tri rôzne úrovne zosúladenia – iniciačné stupne (niektorí hovoria o štyroch).

Táto technika je nebezpečná nielen pre psychické i fyzické zdravie človeka, ale aj vieru i duchovný život a nevylučuje sa ani démonické zotročenie (potvrďuje to prax mnohých exorcistov). Prečo? Lebo reiki sa spája s idolotriou, špiritizmom i synkretizmom.

(1) Idolotria: V myslení reiki mizne rozdiel medzi človekom, svetom a Bohom. Učelia reiki totiž vysvetľujú, že nakoniec dospejeme k vedomiu, že my sme univerzálnou životnou silou a že všetko je energia, vrátane nás samých. Teda pri udeľovaní reiki sme viac ako len kanálom reiki, my sme reiki – univerzálnou životnou energiou. Toto je falošný obraz o Bohu: Boh je energiou, Bohom som ja.

(2) Špiritizmus: Niektoré formy reiki učia, že sa treba utiekať o pomoc k anjelským bytostiam alebo „sprievodcom ducha reiki“. To vedie k riziku otvorenia sa zlým silám alebo mocnostiam. Okrem toho sila reiki je neznáma (okultnou) i neosobnou silou. Spôsob ako ju môžeme zakúsiť je mediumistický tranz (človek je kanálom – médiom – tejto sily).

Mediumizmus (nová forma špiritizmu – vyvolávania duchov) spočíva v tom, že skrze úmyselnú a riadenú duchovnú pasívnosť vstu-

pujeme do zmeneného stavu vedomia a odovzdávame kontrolu nad sebou nejakej neznámej sile, ktorú reikisti nazývajú kozmickou. Avšak v skutočnosti je to často kontakt so svetom špiritizmu – so svetom zlých duchov.

(3) Synkretizmus sa prejavuje v tom, že reiki spolupracuje s mnohými inými pseudovedeckými i okultnými praktikami, najčastejšie propagovanými cez New Age. Okrem toho tu dochádza k pomiešaniu pojmov i k spájaniu náboženstva s mágiou a duchovna s okultizmom. Vidíme to napríklad na vyjadreniach typu „cítim sa nabitý negatívnou energiou“, „myslím, že máme v byte negatívne zóny“, „on je pozitívnym človekom, lebo prenáša na mňa dobrú energiu“ a pod..

Z uvedeného vidíme, že človek praktizujúci reiki i absolvujúci iniciačné stupne sa otvára pre pôsobenie zlých duchov. Mnohí to robia z nevedomosti. No neznamená to, že takýto človek je už hneď posadnutý; môže ísť len o útlak. Áno, svedectvá mnohých bývalých reikistov potvrdzujú potrebu exorcizmov, ale neznamená to, že je to pravidlom. Či potrebuje alebo nepotrebuje exorcizmus, je to vždy na posúdení exorcistu. Avšak ešte pred vykonávaním exorcizmov musí takýto človek zanechať praktizovanie reiki a zrieknuť sa všetkého, čo s tým súvisí. A v neposlednom rade žiť intenzívne svoju vieru – duchovným životom.

Možno dať do jedla posvätenú alebo exorcizovanú soľ osobe, ktorá o tom nevie, môže to ublížiť?

Exorcizovaná soľ (ale aj voda či olej) patrí medzi sväteniny. Teda je to posvätný znak, používaním ktorého môžeme dosiahnuť duchovné účinky. Duchovným účinkom exorcizovanej soli je predovšetkým ochrana nejakého miesta pred démonickým vplyvom alebo prítomnosťou zlých duchov. Taktiež posilňuje v konkrétnej osobe túžbu po oslobodení od všetkého zlého a od všetkých nástrah. Zároveň nás pripravuje na prijatie Božej milosti a na spoluprácu s ňou. Nepôsobí však sama od seba, ale vďaka príhovornej modlitbe Cirkvi. Jej účinnosť sa môže zvyšovať vďaka viere toho, kto ju používa (porov. SC 60-61;

KKC 1667, 1670; CIC 1166).

Exorcizovaná soľ sa používa zvyčajne pri požehnávaní našich príbytkov, rôznych budov i dokonca aut a pridáva sa do jedla.

V prvom prípade sypeme exorcizovanú soľ do kútov izieb. V aute sa zvyčajne sype pod rohože či koberčeky. Nielen kňaz, ale aj každý laik môže túto soľ takto použiť. Nie je to žiadny magický rituál. Soľ sa používa preto, lebo vďaka svojej stálosti môže dlhšie pôsobiť na dané miesto (ako napríklad exorcizovaná či požehnaná voda; tá sa veľmi rýchlo vyparí). Predovšetkým sa používa na miesta, ktoré sú zamorené pôsobením démonov alebo sú na nich uvalené kliatby. Do kútov izieb či pod rohože v aute sa sype preto, aby sme po nej nestúpali.

V druhom prípade – pridávanie do jedla – môžeme exorcizovanú soľ bežne používať pri varení i dochucovaní jedál aj bez upozornenia konzumentov jedla. Takýmto spôsobom sa exorcizovaná soľ dostáva do tela a pozitívne v ňom pôsobí proti všetkým predmetom kliatby či mágie, ktoré sme mohli požiť už skôr i môže pôsobiť rýchlejšie vylúčenie týchto predmetov prirodzenou cestou alebo dávaním. Teda aj keď môže vyvolať spomínané účinky, neublíži človeku. Inou reakciou môže byť to, že človek odmietne dané jedlo konzumovať, bez bližšieho vysvetlenia. V takomto prípade nie je veľmi múdre nútiť ho, aby jedol. To však neznamená, že tento človek je už posadený zlým duchom. Často ide len o určitý druh útlaku zo strany zlých duchov.

Musíme sa však vyhýbať magickému používaniu exorcizovanej soli – poverčivosti. Je úplne zbytočné totiž dúfať v jej zázračný účinok (aj vody i oleja) – je zbytočné dochucovať jedlo – pokiaľ nie sme pripravení sami sa usilovať o hlboký duchovný život a rast vo viere.

Na otázky odpovedal Imrich Degro

**Spoločenstvo Obnovy v Duchu Svätom z Nitry
pod vedením Katky Kmetzovej:
Mária, Eva, Anna, Štefánia, manželia Mária a Marián,
Veronika, Ľudmila, Kristína**

POZVANIE OD PÁNA

Pán nás pozval na stretnutie s Ním. Stretávame sa, aby sme v Duchu a pravde chválili a ďakovali Trojjedinému Bohu za jeho milosti a dary, aby sme vzývali Božieho Ducha o jeho stálu prítomnosť v našich životoch, aby nás Pán vyučoval a formoval Božím Slovom, aby sme sa navzájom zdieľali o tom, čo Pán koná v našich životoch a slúžili modlitbou príhovoru.

Modlitba príhovoru je veľkým darom, ktorým si navzájom v láske slúžime. V nej sa prejavujú charizmy slova, modlitby v jazykoch, charizmy obrazov, proroctvo. Modlitbou príhovoru slúžime vo vlastnom spoločenstve aj pri stretnutiach Charizmatickej obnovy či v seminároch Duchovnej obnovy pre bratov a sestry, ktorých nám Pán posla.

Členovia nášho spoločenstva prežili skúsenosť vylitia Ducha Svätého prevažne pred dvanástimi až pätnástimi rokmi. Tento veľký dar nám sprostredkoval v rámci seminára Obnovy v Duchu Svätom náš duchovný otec Peter Brodek. Plní vďačnosti v modlitbách predkladáme do Božích rúk jeho neúnavné úsilie o naše duchovné napredovanie a otcovskú starostlivosť o celú duchovnú rodinu v rámci Charizmatickej obnovy Slovenska.

Ďakujem Ti, Pane, za pozvanie do spoločenstva bratov a sestier, ktorí sa rozhodli Pánovo slovo nielen počúvať, ale ho aj žiť. Chváliť Pána svojím životom!

Kristína Šandriková

Uzdravenie

Mám päť detí. Po štvrtom pôrode sa u mňa objavili veľké bolesti v chrbtici. Spočiatku boli mierne a občasné, ale postupne sa zhoršovali a mala som ich každý deň. Bolesti som mala hlavne celú noc – nevedela som sa ani otáčať, mnoho mesiacov som v noci musela len chodiť po izbe, lebo vtedy boli najmenšie. Ráno som sa nevedela postaviť na nohy – nevedela som, čo sa so mnou deje. Bola som odkázaná na pomoc môjho manžela a mojich detí.

Začala som chodiť na rôzne vyšetrenia – od neurológov, ortopédov, chirurgov po reumatológov. Každý ma liečil inak, brala som veľmi silné lieky, ale bolesti neprestávali. Naopak, dopoludnia som nevládala ani chodiť, dokonca som musela chodiť ohnutá, lebo som nevedela dýchať. Boli týždne, keď ma musel môj manžel obliekať a obúvať, lebo som sa nedokázala zohnúť.

Po desiatich rokoch chodenia po lekároch, mi odporučili známu reumatologičku. Tá mi urobila špeciálne vyšetrenia a výsledkom bola diagnóza: Bechterevova choroba. Lekárka nechcela veriť, že som túto ojedinelú chorobu dostala v takom mladom veku (27 ročná).

Bechterevova choroba je chronické ochorenie, pri ktorom dochádza k neinfekčnému zápalu chrbtice. Spočiatku sa prejavuje bolesťami v krížoch, bolesťou pri dýchaní. Zápal postihuje najčastejšie bedrový

**„Nech som dôkazom Tvojej dobroty...
Ty Pane si mi pomohol a potešil si ma.“**
(Ž 86, 17)

úsek chrbtice a postupuje do ďalších oblastí. Postupne dochádza k zväpenataniu väzov a chrbtica je až úplne neohybná.

Táto choroba je neliečiteľná, dá sa ju len spomaliť liekmi a cvičením. Prognóza ochorenia závisí od včasnej diagnózy..., mne ju zistili po desiatich rokoch a chrbticu som už mala v spodnej časti úplne neohybnú.

Začala som bojovať – denné cvičenia (napriek veľkým bolestiam), rehabilitácie, liečenia, lieky, lekárske kontroly každé tri mesiace... Silu mi dodávali hlavne modlitby príhovoru.

Na špeciálne kontroly chodím každý rok do Piešťan – kde mám RTG a podrobné merania chrbtice, nakoľko sa zrastla.

Pred rokom mi bolesti ustúpili a ja som odmietla brať lieky, ktoré som mala predpísané. Lekár nebol nadšený. Zo svojej praxe vedel, že táto choroba je sprevádzaná veľkými bolesťami, a lieky proti zápalu a bolesti sú nutnosťou. Ja som sa však cítila zo dňa na deň lepšie.

V marci tohto roku som na ďalšej kontrole lekárovi s radosťou mohla povedať, že nemám žiadne bolesti – ani cez deň, ani v noci. Lieky neberiem už druhý rok a môžem športovať. Lekár mi odobral krv a zistil, že tam nemám zápal. Všetky ostatné krvné výsledky boli v norme. Bol udivený, že merania mojej ohybnosti chrbtice boli oveľa lepšie, ako minulý rok (napriek tomu, že ak chrbtica „zrastie“, je to už nezvratné!).

Pán uzdravil to, čo lekári napriek veľkej snahe nedokázali. Ukázal, že je najlepší Lekár a Jeho moc je nekonečná.

Chodím bez bolestí, spím bez bolestí a vážim si každý krok, ktorý môžem urobiť bez zaťatých zubov.

Nech je pochválené meno Pánovo!

Soňa

Obrátenie

Zamyslieť sanadvýznamomslova „obrátenie“ ma inšpiroval krátky rozhovor, ktorý som si vypočula pred kostolom po svätej omši. Nieкто zo skupinky postávajúcich povedal: „Videli ste tú ženu? Až teraz, keď ochorela, našla cestu do kostola. Predtým v jej živote boli iné priority.“ V prvom okamihu som chcela citovať zo Svätého písma. Prichádzala mi na myseľ jedna kapitola za druhou. Skoro na každej strane v Písme sa hovorí o odpustení, napríklad: „*Prišiel som liečiť chorých... Ešte dnes budeš so mnou u môjho Otca... (lotrovi na kríži). Žena, nikto ťa neodsúdil, ani ja ťa neodsudzujem. Chod' a viac nehreš...*“ a mnoho ďalších. Tieto citáty by som zakončila úryvkom žalmu: „*Len jeden je sudca, kto si ty, aby si súdil.*“ Z ich postoja som bola smutná. Tiež patrík m „obrátencom“.

Môj otec bol presvedčený ateista, a hoci mama nie, prispôsobila sa mu. Bývali sme na dedine, tak našťastie mňa a brata dala pokrstiť. Boli sme aj na prvom svätom prijímaní a ja som stihla i birmovku. Potom sme sa presťahovali do mesta a na veľa rokov boli pre mňa kostoly iba historickými pamiatkami, ktoré som ako turistka s obdivom rada navštevovala, vrátane Chrámu svätého Petra v Ríme. Nikdy som sa nezamýšľala nad tým, že je to príbytok nášho Pána. Videla som iba umelecké skvosty, ktoré vytvorili ľudia, ale ani raz ma nenapadlo, že preto sú také nádherné, lebo ich tvorili z nesmiernej lásky k Bohu.

Roky plynuli a môj syn už bol študentom v treťom ročníku na vysokej škole. Jedno ráno, keď bol doma, som iniciatívne chcela ustlať jeho posteľ. Nadvihla som vankúš a pod ním bol drevený krížik na koženej retiazke. Vyrázilo mi to dych a s úžasom som naň pozerala. Bolo to tak, ako by som bola našla drogy. V nemom úžase som sa opýtala syna, čo to je. Povedal: „Je to darček, ktorý som dostal od svojho birmovného otca k birmovke, som veriaci, ale nechcem, aby sme o tom teraz hovorili. Je to moje presvedčenie.“ Môj úžas nebral konca, ale rešpektovala som jeho želanie a neopýtala sa ho – až o pár rokov neskôr – čo spôsobilo

túto zmenu v jeho živote. Veď ani ja, ani starí rodičia, sme mu nedali žiadne kresťanské základy.

Táto udalosť spôsobila, že sa v mojom srdci veľmi mierne pootvorili dvere do „komnaty“, v ktorej boli od detstva zamknuté spomienky z vyučovania náboženstva, skôr by som povedala, detské predstavy o Ježiškovi, ktorý nosí darčeky. Tvrdó som ich však zatlačila do úzadia, lebo som si myslela, že už je neskoro, že mi Boh nikdy neodpustí, ako som naňho na dlhé roky zabudla. Veď som si ho nepripomenula ani jedinou modlitbou.

Moja priateľka, ktorá bola a je veriaci, mi často hovorila, že sa za mňa modlí už desať rokov, aby som našla cestu k Pánovi. Tiež ma vytrvalo pozývala na rôzne katolícke stretnutia a prednášky. Aj napriek mojím odmietaniam to nevzdávala, kým som skutočne raz išla na kresťanskú prednášku. Nič som neočakávala, skôr by som povedala, že som bola skeptická. Myslela som si, že raz pôjdem a potom mi už moja priateľka dá „pokoj“. Spomínam si na kňaza, ktorý prednášal. Bol milý, príjemný, usmiaty. S oduševnením a iskrou v očiach hovoril o tom, ako ma Boh miluje. Že svoj „boj“ o mňa nikdy nevzdá. A hoci som mnohokrát v živote padla, pre neho som vždy jeho milované dieťa. Povedal, že Ho Otec poslal na tento svet, aby vzal na seba všetky moje hriechy, všetky moje chyby, poklesky i omyly, a ak sa z nich úprimne vyznám, nikdy viac si na ne nespomenie, lebo budú z mojej duše raz a navždy zmyté Jeho krvou. Pre každého z nás má náruč plnú lásky, lebo Boh je Láska. Z očí sa mi rinul prúd slz a celým telom prechádzal nepoznaný pocit nesmierneho šťastia.

Odvtedy uplynulo niekoľko rokov. Už s radosťou som sa zúčastnila viacerých duchovných seminárov. Mám radosť, že sa môžem s bratmi a sestrami zo spoločenstva KCHO pravidelne stretávať. Môj život s Pánom je to najkrajšie, čo ma mohlo stretnúť. Teším sa z každého jedného brata či sestry, ktorí nájdu túto cestu spásy a modlitbami ďakujem Bohu za každé obrátenie.

Vierka z Humenného

Priatelia ma pozvali na splav. S Jankou a Vladom sme boli na svätej omši v kostole v Medzibrodí. Potom sme vyrazili na vodu. Nepotrebné veci zostali v aute. Všetci mali riadnu výstroj (neopremy - ženy, prilby - okrem Ivana, záchranné vesty). Ja som chodil autom popri rieke a filmoval, dám to na internet.

O pol tretej mi Vlado zavola, že sú pri priehrade v Istebnom, odo mňa tak dva kilometre, a že ide posúdiť, či jas (celá rieka - šírka päťdesiat metrov, prúdila úzkym priechodom) prejdú na člnoch alebo ho obídu. Vysvetlil som mu, kde ich presne čakám a že u mňa si môžu urobiť prestávku.

Asi o päť minút som sa začal modliť ruženec, akoby z dlhej chvíle, čo sa mi zdalo momentálne najlepšie. Vlado sa pozrel na jas z hora a usúdil, že ho úspešne prejdú, ako pred dvoma rokmi, ale teraz bolo vody v koryte viac asi o pol metra, bola studená len 10°C a špinavá po dažďoch. Po prejazde

jasom sa čln prevrátil a Slávku zobral vír ku dnu. Veľká sila vody ju tlačila dole, do hĺbky vody viac ako dva metre. Iba raz sa jej podarilo trochu nadýchnuť a znovu bola na dne. Keď mlela z posledného, Vladovi sa inštinktívne podarilo chytiť ju za ruku a vytiahnuť, ani si neuvedomil, že sa mohol tiež utopiť. Ivan s Jankou išli za nimi a keď videli, že sa prevrátili, Ivan si povedal, že oni to prejdú, ale prevrátili sa tiež. Všetko, čo bolo v člnoch, išlo na dno alebo dole riekou. Vlado bol z toho v takom šoku, že zabudol, kde ich čakám a spamätal sa asi o štyri hodiny. Boli otrasení.

A ja čakám a čakám – telefonujem, ale Vlado sa neozýva. Zrazu vidím plávať sudy, fľaše, karimatky a iné, ale ma nenapadlo, že by to bolo naše. Konečne hádam o dve hodiny vidím, že sa chcú dostať na breh, oproti mne, ale na druhej strane. Prišiel som k nim po moste na aute a tam som sa dozvedel, čo sa stalo.

splav Orava máj 2012

Pochopil som Božie riadenie a súvislosti

Na splav som išiel aj keď som pôvodne nechcel a nebol som prihlásený. Do auta sa zobralo všetko, čo by bolo ostalo v člnoch a stratilo sa. Boli sme na nedeľnej svätej omši pred splavom. Keď sa Slávka topila, ja som sa modlil, bez toho, aby som chápal súvislosť. Bez auta by neboli zachránili asi nič, boli by bez peňazí, dokladov, kľúčov od

auta a mobilov, otrasení a premočení v zime a auto mali v Tvrdosíne šesťdesiat kilometrov ďaleko.

Zlý duch chcel zničiť životy, ale Boh povedal nie. Prekazil jeho plány. Nech Mu je sláva naveky!

František Hrudka

Doktorka Karolina M. Kasperkiewicz, žiačka a doktorantka profesora

Karola Wojtylu, si na neho spomína:

„Som presvedčená, že biskup Wojtyla bol vzorom dobrého človeka. Na prvú prednášku profesora Wojtylu som prišla neskoro a nasmelo som vchádzala do prednáškovej sály. Namiesto nespokojnosti som sa stretla s dobroprajným úsmevom. Počas magisterskej skúšky ma prof. Wojtyla zaskočil ťažkou otázkou. Mala som vysvetliť rozdiely a povedať, čo majú spoločné morálna norma svätého Tomáša a kategorický imperatív Immanuela Kanta. V prvom momente som si iba ťažko vzdychla, ale otázku som zvládla. Až po skúške som sa dozvedela ako. Profesora som po skúške stretla na chodbe, povedal: „Sestra Karolína, odpusťte mi, neviem, prečo mi napadla taká ťažká otázka. Uvedomil som si to príliš neskoro, ale celý čas som sa modlil, aby ste odpovedali správne. A tak sa aj stalo!“

Ú s m e v n é p o u č e n i a

Istý kňaz z Rakúska v roku 1994 cestoval vlakom. Zrazu zistil, že jeho vlak nestojí v meste, v ktorom má mať dôležitú kázeň. Zúfalý v modlitbe prosil o pomoc a príhovor svätú Teréziu z Lisieux. Vlak zastal v stanici, kde potreboval kňaz vystúpiť. Prekvapený sa pýtal rušňovodiča, prečo stoja. Ten odpovedal: „Na koľajniciach stála mníška, musel som zabrzdiť.“

Koordinátor

Dušan Lukáč, Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Gelnica, 056 01 Gelnica,
tel.: +421 903 635996, e-mail: lukacd@psg.sk

Zástupca koordinátora

Peter Brodek, Kňazský seminár, Samova 14, 950 50 Nitra,
tel.: +421 911 934788, e-mail: brodek@ksnr.sk

Kontakt so zahraničím

Alžbeta Šuplatová, Hrubý Šúr 21, 903 01 Senec,
tel.: +421 0245903 054, +421 904 234113, e-mail: alzbeta.suplatova@mail.t-com.sk

Košice:

Imrich Degro, Rímskokatolícka cirkev, Farnosť
Haniska, Hlavná 121, 044 57 Haniska,
tel.: 0903 156746, e-mail: degro@ktfke.sk

Peter Slávik, Třebíčska 15, 066 01 Humenné,
tel.: 0908 989538, e-mail: peter.sl@centrum.sk

Rožňava:

Mária Lörincová, Nová 704, 053 33 Nálepko,
tel.: 0904 549333, e-mail: lorincova@slovanet.sk

Spiš:

Milan Hvizdoš, Dúbrava 17, 053 05 Behárovce,
Tel: 0904 109 521

Juliana Hýrošová, Papiernická 18/11,
034 01 Ružomberok,
tel: 044 4341264, 0902 737623, 0918 077803,
e-mail: tereziaavelka@zoznam.sk

Banská Bystrica – JAS:

Václav Kocián, J. C. Hronského 17, 960 01 Zvolen,
tel.: 0903 571499, e-mail: jaszv@in.slovanet.sk

Banská Bystrica:

Viera Nemcová, J. C. Hronského 17, 960 01 Zvolen,
tel.: 0910 978 956, e-mail: vierka.jas@zoznam.sk

Žilina:

Jozef Kvašnovský, Hurbanova 2306, 022 01 Čadca,
tel.: 0904 273060, e-mail: jozefpc@azet.sk

Miroslav Bilčík, Rímskokatolícka cirkev, Farnosť
Konská č.127, 013 13 Rajecké Teplice,
tel.: 0904 607 070, e-mail: mbilcik@gmail.com

Nitra:

Mária Bernátková, Soblahovská 14, 911 01 Trenčín,
tel.: 0903 585586,
e-mail: bernatkova.maria@zoznam.sk

Trnava:

Anton Gubala, Rímskokatolícka cirkev,
Farnosť Madunice, 922 42 Madunice,
tel.: 0905 512749, e-mail: franton48@seznam.cz

Helena Karásková, Záhumenská 4, 919 26 Zavar,
tel: 033 5597394, 0915 429973,
e-mail: karaskova@topcomp.sk

Bratislava:

Elena Ferancová, Krasinského 9, 821 04 Bratislava,
tel: 02 43296917, 0905 335854,
e-mail: seminar.elena@gmail.com

Pavol Tománek, Na záhradách 1318/19,
908 77 Borský Mikuláš,

tel.: 0908 831894, e-mail: tomoc@centrum.sk

Oficiálna stránka katolíckej cirkvi na Slovensku

www.kbs.sk

Katolícke noviny - Tradičné noviny súčasného kresťana

www.katnoviny.sk

Slovenská katolícka televízia

www.tvlux.sk

Slovenské katolícke rádio

www.lumen.sk

Aktuálne akcie zo sveta kresťanstva

www.vyveska.sk

Bohoslužby, kostoly a farnosti katolíckej cirkvi

www.dokostola.sk

19. kat. charismatická konferencia obnovy a evanjelizácie

29. jún až 1. júl 2012 v Trnave,
v mestskej šport. hale „Slávia“ ul. Rybníková 15

Podrobnejšie informácie o konferencii:
www.jas-zv.sk alebo na t.č. 045 2861 261

Semináre s pátrom ELIASOM VELLOM, OFMconv.

Trenčín

4. až 8. júl 2012

VNÚTORNÉ UZDRAVENIE

10. až 14. júl 2012

SKRYTÉ POSOBNIE ZLÉHO DUCHA V DNEŠNEJ DOBE

(pokračovanie seminára "Boj s diablom")

Čičmany

16. až 18. júl 2012 Exorcizmus

Kontakt, informácie : 0905 335 854

Prihlášky na e-mailovej adrese: seminar.elena@gmail.com

STRETNUTIE SPOLOČENSTIEV A PRIATEĽOV OBNOVY V DUCHU SVÄTOM

Trenčín 13. október 2012. Program začína o 9,30 v kostole sv. Františka Xaverského– Piaristi. Na stretnutie pozývajú spoločenstvá Katolíckej charismatickej obnovy Nitrianskej diecézy.

DUCHOVNÉ CVIČENIA V NITRE

Kňazský seminár Sv. Gorazda v Nitre pozýva veriacich do svojich priestorov na duchovné cvičenia v termíne:

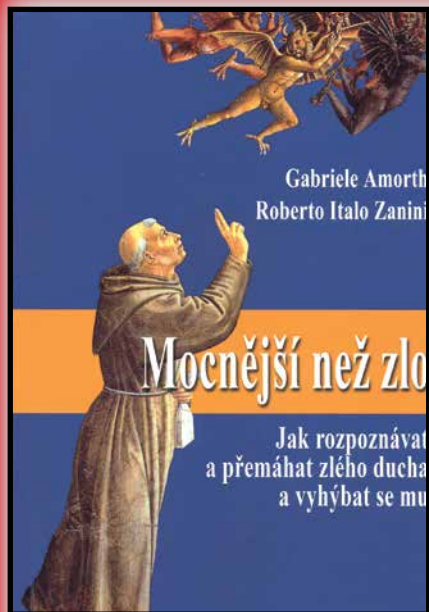
12. -15. 7. 2012 - téma: „Žiť Pánovo slovo“

19. -22. 7. 2012 - téma: „Jakubov zápas“

Exercitátor: Mons. Peter Brodek.

Prihlásiť sa možno na tel.: 0911 958 334

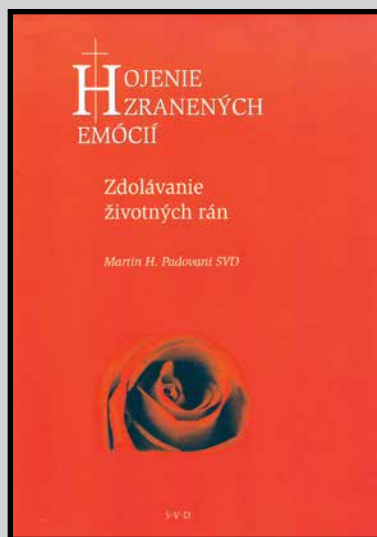
Kto by nechcel byť mocnejším ako zlo?! Myslím si, že všetci viac či menej neustále zápasíme s rôznymi pokušeniami a cítime sa ohrozovaní rôznym zlom. Ak chceme vyhrať, musíme poznať stratégiu i techniku nášho nepriateľa. Známy exorcista spolu s menej známym novinárom nás učia, že základnými zbraňami nášho nepriateľa sú klamstvo a podvod a že žiadna oblasť ľudského života nie je mu cudzia. Preto plnosť poznania znamená polovicu úspechu. A plným víťazstvom je zase láska, ku ktorej sa môžeme dopracovať modlitbou a pokorou.

CHARIKNIŽNICA

2/2012

Táto „vykopávka“ (je to kniha vydaná v r. 2000) nám môže pomôcť vidieť seba samých vo všetkých dimenziách života – telesnej, psychickej i duchovnej. Prináša zaujímavé pohľady na prežívanie hnevu, odpúšťanie iným i sebe, prežívanie viny a depresí, ako aj súcitu. Ponúka nám návod na správnu sebakritiku a lásku k sebe samému. Vyzýva nás k „vlastneniu“ seba samých, teda k zodpovednosti voči sebe, a nie k sebaobviňovaniu. Hovorí o náboženskej viere, ktorá pomáha a harmonicky integruje naše emócie, ale ktorá sa pri nesprávnom používaní môže stať aj škodlivou a môže prinášať veľa „nepotrebného“ utrpenia.

Je to kniha, o obsahu ktorej by sme mali nielen premýšľať pri jej osobnom čítaní, ale aj diskutovať v skupinách.

Knihy si môžete zakúpiť v predajniach s náboženskou literatúrou